

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 lipca 2018 r.,

sprawy **K.M.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt II Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny

w K. z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt VII K [...],

p o s t a n o w i ł

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt VII K [...], uznał K. M. za winnego tego, że:

I. w dniu 26 maja 2015 r. w lokalu kontenerze w K. przy ulicy K. [...] bez wymaganej koncesji lub zezwolenia urządzał i prowadził gry na automatach o nazwach H. o nr [...], H. o nr [...], B. o nr B. i dwóch jednomonitorowych automatach bez oznaczeń niezgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, to jest popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. i za to

na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 120 stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki dziennej na 100 zł;

II. w dniu 1 września 2016 r. w lokalu kontenerze na ulicy W. [...] w K. wbrew przepisom art. 6 ust.1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych bez wymaganego zezwolenia lub koncesji poza kasynem gry urządzał i prowadził gry na automatach o nazwach B. ozn. [...], M. ozn. [...] i jednomonitorowym automacie bez oznaczeń, to jest popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 zł;

III. w dniu 18 października 2016 r. w lokalu kontenerze na ulicy W. [...] w K. wbrew przepisom art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych bez wymaganego zezwolenia lub koncesji poza kasynem gry urządzał i prowadził gry na automatach o nazwach M. ozn. [...], B. ozn. [...] i jednomonitorowym automacie bez oznaczeń, to jest popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 zł;

Na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. połączył orzeczone kary grzywny i jako karę łączną wymierzył 180 stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki dziennej na 100 zł.

Wyrok ten zaskarżyli obrońca oskarżonego, prokurator oraz w imieniu [...] Urzędu Celno-Skarbowego w B. – Naczelnik Oddziału Celnego w Ł..

Obrońca oskarżonego w apelacji podniósł zarzuty:

I. Obrazy prawa procesowego, tj.:

1. Art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. polegającą na prowadzeniu i nie umorzeniu postępowania w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia w sytuacji, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone;

2. Art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 118 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 Konstytucji RP poprzez nieumorzenie postępowania w sytuacji, gdy akt oskarżenia nie został sporządzony przez organ do tego uprawniony;

II. Obrazy przepisów prawa materialnego:

1. Naruszenie art. 4 ust.3 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zw. z art. 1 ust. 1 lit. f oraz art. 5 Dyrektywy 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego – poprzez ich niezastosowanie;

2. Naruszenie art. 1 ust. 1 lit. f oraz art. 5 Dyrektywy 2015/1535 poprzez uznanie oskarżonego winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy działalność oskarżonego, polegająca na prowadzeniu gier na automatach nie stanowi czynu zabronionego, z uwagi na techniczny charakter art. 6 ust. 1, art. 2 ust. 3 i 5 oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt a u.g.h., a tym samym brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności za czyn zabroniony stypizowany w art. 107 § 1 k.k.s.;

3. Naruszenie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 w zw. z ust. 3 i 5 oraz z art. 4 ust.1 pkt 1 ppkt a u.g.h. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy część przepisów ustawy o grach hazardowych potrzebnych do zrekonstruowania pozostałych – będących przepisami technicznymi – nie została notyfikowana, co za tym idzie nie można ich zastosować;

4. Naruszenie art. 2 ust. 3 i 5 oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt a u.g.h. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż, urządzenie gier hazardowych na automatach bez zezwoleń i koncesji poza kasynem gry jest zakazane, podczas gdy przepisy te nie były notyfikowane Komisji Europejskiej oraz nie były przedmiotem pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Fortuna i inni oraz C-303/15, wskutek czego zignorowano zasadę pełnej skuteczności prawa wspólnotowego w zakresie systemu zakazów i licencji, który wobec braku notyfikacji jest bezskuteczny;

5. Naruszenie art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych poprzez jego pominięcie, w sytuacji, gdy ustawodawca wyznaczył termin do dostosowania się do wymogów wprowadzonych przez ustawę zmieniającą do dnia 1 lipca 2016 r., co sprawia, iż art. 107 k.k.s. jako przepis blankietowy, odsyła do przepisów, które do 1 lipca 2016 r. nie nakładają obowiązków w nich wskazanych.

Względnie: naruszenie art. 10 § 4 k.k.s. poprzez jego pominięcie, ewentualnie niezastosowanie (zarzuty 6 i 7).

Sąd Okręgowy w Ł. po rozpoznaniu wspomnianych apelacji wyrokiem z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt II Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 32 § 1 i 2 k.k.s. orzekł ściąganie od oskarżonego równowartości pieniężnej przepadku automatów opisanych w pkt I wyroku w kwocie 24 000,00 zł, w pozostałym zakresie utrzymał ten wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył to orzeczenie w całości i zarzucił mu naruszenie:

1. art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez nieumorzenie postępowania ze względu na brak możliwości zastosowania krajowego przepisu technicznego, który nie został notyfikowany zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r., a co za tym idzie depenalizacją czynu zabronionego przepisem zawartym w art. 6 ust. 1, art. 2 ust. 3 i 5 oraz z art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. co powoduje, iż przedmiotowe uchybienie obowiązkowi notyfikacji przy przyjmowaniu danych przepisów technicznych stanowi uchybienie proceduralne, powodujące bezskuteczność tych przepisów, a więc mieści się w pojęciu „innych okoliczności wyłączających ściganie” w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w szczególności, iż wynikają one z prawa europejskiego, którego zastosowanie jest indywidualnie rozpatrywane w każdej sprawie;

2. naruszenie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 118 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 Konstytucji RP poprzez nieumorzenie postępowania w sytuacji, gdy akt oskarżenia nie został sporządzony przez organ do tego uprawniony;

3. naruszenie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. poprzez nieumorzenie postępowania, w sytuacji, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało zakończone a ponadto wcześniej wszczęte toczyło się w trakcie wyrokowania – mając na uwadze wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt VIII K [...], w którym K. M. został uznany za winnego urządzania gier na automatach działając w krótkich odstępach

czasu z góry powziętym zamiarem w okresie od dnia 1 kwietnia 2014 r. do 16 grudnia 2015 r., tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt IV K [...] utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w S. z dnia 13 października 2017 r., sygn. akt IV K [...], w którym K. M. został uznany za winnego urządzenie gier na automatach w okresie od 19 lutego 2014 r. do 9 maja 2014 r. oraz od 5 lipca 2013 r. do 27 maja 2014 r., tj. popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

i wniósł o „uniewinnienie oskarżonego z zarzucanego mu czynu. Z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia przesłanek „oczywistej niesłuszności skazania” o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ł. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania” (s. 3 kasacji).

W pisemnych odpowiedziach na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. i Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w B. wnieśli o oddalenie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w sposób oczywisty bezzasadna. Takimi bowiem są wszystkie podniesione w niej zarzuty.

W zaistniałym układzie procesowym, w którym skazanemu wymierzono prawomocnie karę grzywny, reprezentujący go obrońca mógł – stosownie do regulacji z art. 523 § 2 w zw. z § 4 pkt 1 k.p.k. – wnieść kasację tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Przywołany przepis zawiera katalog bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które jeśli – rzeczywiście – zaistnieją powodują bezwzględny nakaz uchylenia orzeczenia niezależnie od wpływu uchybienia na jego treść. W świetle tego unormowania niezrozumiały jest (wskazany wprawdzie „z ostrożności procesowej”, ale jednak) wniosek kasacji „w razie nieuwzględnienia przesłanek „oczywistej niesłuszności skazania” o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ł. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (bez wskazania, któremu Sądowi). O ile bowiem rzeczywiście *in concreto* zaistniałyby opisane w zarzutach kasacji sytuacje procesowe, to Sąd Najwyższy uchylając zaskarżony wyrok oraz zmieniony nim wyrok Sądu Rejonowego powinien postąpić zgodnie z nakazem określonym w art. 17 § 1 k.p.k. Nadto (gdyby podzielić

także i takie argumenty kasacji, iż przypisane czyny skazanemu nie stanowią przestępstwa) wydanie wyroku uniewinniającego w razie stwierdzenia, że czyn zarzucony oskarżonemu nie zawiera znamion czynu zabronionego, jest powinnością sądu, także i w stadium postępowania kasacyjnego, jeśli tylko przypisanie popełnienia czynu zawierającego znamiona czynu zabronionego nastąpiło po rozpoczęciu przewodu sądowego przed sądem pierwszej instancji, zaś sąd kasacyjny stwierdził brak w ocenianym zachowaniu oskarżonego tych wymaganych, dla bytu danego przestępstwa, znamion. Niezależnie od tych dostrzeżonych uchybień w sposobie sformułowania wniosków kasacji (orzeczenie następcze sąd kasacyjny wydaje po uchyleniu zaskarżonego wyroku – art. 537 § 2 k.p.k.; skazanemu przypisano trzy tak samo kwalifikowane czyny, stąd niezrozumiałym jest domaganie się uniewinnienia „z zarzucanego mu czynu”; o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania stanowi § 2 nie § 1 art. 537 k.p.k.) zauważyć należy, iż z racji na wyjątkowy charakter regulacji z art. 439 § 1 k.p.k., czy art. 17 § 1 k.p.k., uwarunkowany przede wszystkim bezwzględnością następstw stwierdzenia ich zaistnienia, niedopuszczalna jest rozszerzająca interpretacja tych przepisów, a taką najwyraźniej *in concreto* zastosował Autor omawianej kasacji.

Nie ulega wątpliwości, iż zarzuty 2 i 3 kasacji są tożsame do zarzutów 1 i 2 apelacji obrońcy oskarżonego. Powtórzenie w kasacji zarzutów sformułowanych już w apelacji jest wprawdzie dopuszczalne, ale staje się skuteczne tylko wtedy, gdy sąd odwoławczy tych zarzutów apelacji w ogóle nie rozpozna, lub też uczyni to w sposób na tyle ogólnikowy i pobieżny, iż nie sposób jest uznać rzetelności przeprowadzonej przez ten sąd kontroli instancyjnej w zakresie tych zarzutów. W niniejszej sprawie o zaistnieniu tej ostatniej sytuacji mowy być nie może, skoro brak jest do takiego twierdzenia jakichkolwiek racjonalnych podstaw. Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zwłaszcza jego zapisów z kart od 904 do 905 akt sprawy, wykazuje, iż Sąd Okręgowy odniósł się do obydwu tych zarzutów w sposób kompletny, rozważając wszystkie mające znaczenie dla oceny ich zasadności, okoliczności. Argumenty przytoczone w uzasadnieniu kasacji w związku z tymi zarzutami (s. 15 - 18) niczego w tej mierze nowego i mogącego podważyć zasadność oceny Sądu Okręgowego nie przynoszą, bo – w istocie – powielają tylko te zaprezentowane już w apelacji, do których to Sąd się odniósł. W

tej sytuacji bezzasadność drugiego i trzeciego zarzutu kasacji jawi się jako oczywista.

Podobnie jak i kasacyjna nietrafność zarzutu pierwszego rozpatrywanej kasacji.

Sąd Najwyższy – w zaistniałych w sprawie okolicznościach i w związku z przytoczoną w kasacji argumentacją – podziela wyrażone już wielokrotnie przez najwyższą instancję (a sprzeczne z poglądem zaprezentowanym w pierwszym zarzucie kasacji) stanowisko, że w ogóle ewentualny brak notyfikacji art. 6 i art. 14 u.g.h. nie stanowi „innej okoliczności wyłączającej ściganie” w rozumieniu pkt 11 § 1 art. 17 k.p.k. Zasadnie bowiem Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt III KK 200/15, zauważył, iż „skoro zagadnienie obowiązywania normy determinującej krąg znamion określonego typu przestępstwa z punktu widzenia przesłanek procesu należy do kategorii objętej dyspozycją art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., to nie sposób uznać go jednocześnie za „inną okoliczność wyłączającą ściganie” w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Ten charakter mają bowiem przeszkody prawne spoza katalogu zamieszczonego w art. 17 § 1 pkt 1 do 10 k.p.k. wynikające z ustawy albo umów międzynarodowych takie jak abolicja, konsumpcja skargi publicznej, list żelazny, czy też ograniczenia wynikające z zakresu przekazania osoby przekazanej w wykonaniu Europejskiego Nakazu aresztowania”. Dalej w innym judykacie słusznie wprost też Sąd Najwyższy zauważył, iż: „Zagadnienie znaczenia braku notyfikacji przepisów u.g.h. może mieć hipotetycznie znaczenie z punktu widzenia wypełnienia znamion blankietowej normy art. 107 § 1 k.k.s., bądź stanowić ewentualną przesłankę do oceny w kwestii ich dekompletacji. W tym aspekcie, przynajmniej potencjalnie mogłaby podlegać rozważeniu jako ujemna przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Ta jednak nie została wymieniona w przepisie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., jako bezwzględna podstawa uchylenia orzeczenia. Niewątpliwie natomiast, skoro zagadnienie obowiązywania normy determinującej krąg znamion określonego typu przestępstwa – z punktu widzenia przesłanek procesu – należy do kategorii objętej dyspozycją art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., to nie sposób uznać ją za „inną okoliczność wyłączającą ściganie w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego

z 11 czerwca 2015 r., sygn. akt II KZ 22/10 por. też postanowienie tego Sądu z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt III KK 269/17).

Stąd też uznać należy, że zgłaszane – w ramach pierwszego zarzutu kasacji we wskazanym tam kształcie – (rzekome) uchybienie nie może stanowić bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., a co najwyżej negatywną przesłankę procesową, odwołującą się do okoliczności, z których wynika, że „czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego” (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.), nie zamieszczonej w katalogu powołanym w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. W konsekwencji omawiany zarzut kasacji – wobec ograniczeń (przywołanych na wstępie) – wynikłych z treści art. 523 § 2 w zw. z § 4 pkt 1 k.p.k. – jest w istocie niedopuszczalny. Został postawiony w tej formule (najpewniej) tylko z racji na te przywołane już ograniczenia ustawowe mające zastosowanie wobec skazanego w związku w wymierzeniu mu za przypisane przestępstwa skarbowe (tylko) kary grzywny, tym bardziej jest to przekonanie słuszne w sytuacji, gdy przedstawiona w tej mierze w uzasadnieniu kasacji argumentacja nie dostrzega owych uwarunkowań normatywnych determinowanych treścią przepisów art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. i nakazu ich ścisłej interpretacji. O poprawności takiej oceny rzeczywistego charakteru omawianego zarzutu świadczy fakt, iż kwestie w ramach jego podnoszone, i to w apelacji tego samego obrońcy oskarżonego, były eksponowane już tylko w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego, to jest naruszenia art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 w zw. art. 2 ust. 3 i 5 oraz z art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt a u.g.h. (por. zarzut trzeci, a także drugi ujęte w ramach zarzutu oznaczonego cyfrą II tej skargi odwoławczej).

Dodać tylko wypada, iż także i te zarzuty Sąd Okręgowy rzetelnie rozpoznał, szeroko przedstawiając argumenty z powodu których uznał ich nietrafność (por. k.905 do 906v akt sprawy). Stąd też nawet przyjmując, że omawiany zarzut jako trafnie odwołujący się do przepisu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., byłby uznany za dopuszczalny, bo w istocie doszło do zbiegu przesłanek procesowych, to i tak brak byłoby podstaw do uznania jego trafności. Kwestię charakteru przepisu art. 6 ust. 1 u.g.h. jednoznacznie bowiem rozstrzygnęła (zasadnie przywołana przez Sąd Okręgowy) Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 17/16, gdzie

przecież m.in. stwierdzono, iż art. 6 ust. 1 u.g.h. mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Nie ulega wątpliwości, iż obrońca w apelacji poprawności poczynionych w tej mierze ustaleń faktycznych nie zakwestionował. Natomiast to czy przepisy art. 2 ust. 3 i 5 oraz art. 4 ust. 1 pkt 1 ppkt a u.g.h. mają, czy nie mają charakteru przepisów technicznych w rozumieniu zarówno dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., jak i dyrektywy 2015/1535 stanowiącej ujednolicenie obowiązującej uprzednio dyrektywy i podlegały, czy też nie podlegały obowiązkowi notyfikacji, jest w realiach sprawy bez istotniejszego znaczenia, skoro z opisu przypisanych skazanemu czynów wynika, iż (co do czynu I) Sąd *meriti* przywołał art. 6 ust. 1 u.g.h., natomiast co do dwóch pozostałych czynów, art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h., popełnionych już po notyfikacji w Komisji Europejskiej w dniu 5 listopada 2014 r. ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych pod numerem 2014/0537/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiając procedurę udzielenia informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., str. 37), to jest już po notyfikacji przepisu art. 14 ust. 1 u.g.h.) i to tymi regulacjami wypełnił zawartość blankietową przepisu art. 107 § 1 k.k.s. W tym stanie sprawy nawet techniczny charakter przywołanych przez skarżącego przepisów nie mógł by spowodować uwolnienia skazanego od odpowiedzialności karnej za przypisanie mu czynu, skoro to nie one były podstawą ustalenia realizacji przez niego znamion tych przestępstw i uznania go ich sprawcą.

Nadmienić nadto należy, że przywołane przez obrońcę (te dodatkowe) przepisy u.g.h. nie zawierają normy, które niosłyby ze sobą wprost zakazy lub ograniczenia, co dopiero nadało by im charakter przepisów technicznych. Przepis art. 2 ust. 3 u.g.h. definiuje jednak (tylko) grę telebingo jako grę losową, ust. 5 art. 2 u.g.h. został uchylony przez art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o zmianie

ustawy o grach hazardowych (Dz.U. z 2017 r, poz. 88), a art. 4 ust.1 pkt 1 ppkt a u.g.h. określa (wyłącznie) to jak według tej ustawy należy rozumieć termin „kasyno gry”. Tymczasem pojęcie „specyfikacji technicznej” zakłada, że krajowy przepis nieuchronnie odnosi się do produktu lub jego opakowania jako takich, a zatem ustala jedną z wymaganych cech produktu. Jeżeli natomiast przepis krajowy ustanawia warunki zakładania przedsiębiorstw, takie jak na przykład przepisy poddające wykonywanie jakiejś działalności zawodowej uprzedniemu uzyskaniu zezwolenia, to warunki te nie stanowią specyfikacji technicznych (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 kwietnia 2005 r., C-267/03, EU:C:2005:246, pkt 57, 59 i przytoczone tam orzecznictwo)

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia kasacji należało ją oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.